

Ο ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ.

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 1872.

ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ Γ'.

ΠΕΡΙ
ΤΩΝ ΓΡΑΦΤΩΝ ΑΘΥΡΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΛΟΓΟΠΑΙΓΝΙΩΝ.
(Συνέχεια από σελ. 10)

Οί Γάλλοι ἐμμίμησαν τοὺς ἀρχαίους ὡς πρὸς τὰ διὰ στίχων παίγνι. Οὕτως εὐρηγται συνθεθεμένα προκρίνια ἄσματα πρὸς τιμὴν τοῦ οἰνοδόχου ἀργείου ἢ τῆς φιᾶλης (bonteille), ἐξ οὗ φαίνεται καὶ τὸ ὄνομα (βούκλις) μὲ στίχους κατὰ τὸ σχῆμα αὐτῆς γεγραμμένους. Ὅμοιως εὐρίσκονται ὠδαὶ τοὺς χαρίεντας φθόγγους καὶ τὰς καλλονὰς τῶν ἤχων τῆς κιθάρης ἐξυμνοῦσαι διὰ τὴν αὐτῶν τεχνικῶν προμοιῶσεων ἢ ἀπομιμήσεων καὶ δι' ἄλλω παραδόξω καρκινικῶν στίχων. Καὶ ἡ ἔννοια δὲ ἐν τοῖς τοιοῦσι στίχοις συμφωνεῖ πληρέστατα μὲ τὸ περιγραφόμενον πρᾶγμα.

Καρκινικοὶ στίχοι εἰς τὴν γλώσσῃ μας ἀπαντῶνται πολλὰ ἐλίγχι· χάριν τῶν ἀναγνωστῶν μας παραθέτομεν ἐκ μὲν τῶν ἀρχαίων τοὺς ἐξῆς δύο.

Ἦδε μοι Διὸς ἄρα πηγὴ πρὸς σοί, Διομῆδῃ.

Ἰερά σὰ πρὸς χεῖλη, Ἥλιε χάρα πάντα ρεῖ.

Ἐκ δὲ τῶν μεταγενεστέρων παραθέτομεν τὸν πολυθρύλλητον ἐκεῖνον καρκινικὸν στίχον, τὸν κεχαρχμένον ἐπὶ τῆς ἐν μέσῳ τοῦ νόρθητος τοῦ ναοῦ τῆς ἁγίας Σορίας θαυμασίας ἐκεῖνης φιᾶλης, ὑπὸ περιστύλιον στοᾶν διηκούσης μέχρι τοῦ ἐξωτέρου μαρμαρίνου αὐλῶνος.

Νίψον ἀνομήματα μὴ μόναν ὄψιν,

ὅστις ἀποδίδεται, ἂν δὲν ἀπατώμεθα, εἰς τὸν ἐκ Ναζιανζοῦ ἁγίου Γρηγόριον. Ἐπίσης καὶ τὸν ἐν τινὶ ἀρχαίᾳ Μονῇ ἐπὶ ἱαμακτικῆς τινος κρήνης γεγλυμμένον ἐξῆς στίχον.

Νοσῶ σὺ, ὅς εἰ ἱάμα, Ἰητοῦ, σῶσον.

Εἰς τὸ εἶδος τῶν τοιούτων στίχων δυνάμεθα νὰ ἀνάξωμεν καὶ τοὺς λεγομένους ὑφαντοὺς, ἐπίπονα γενήματα φαντασίας ἀκαμάτου, συνιστημένους εἰς τὸ καταγράφειν χιαστί τὰ γράμματα ἑνὸς ὁποιοῦδήποτε γνωμικοῦ ἢ στίχου ἐν εἶδει στήμονος κρόκης καὶ μετὰ ταῦτα ἀναπληροῦν τὸ οὕτω καταταττόμενα γράμματα δι' ὀλοκλήρων στίχων. Τοιοῦτον ἐπιτυχέστατον παίγνιον εὐρηγται τὸ ἀποδιδόμενον εἰς Γεώργιον Παχυμέρη, Βυζαντινὸν

(ΠΥΘΑΓΟΡ. ΦΥΛΛ. Γ').

Ἱστορικόν, φέρον ὡς ἔμβλημα « Ἐμῶν πόνων λάμβανε τὴν στιχουργίαν.»

Ἐπενόησαν προσέτι ἕτερον εἶδος στίχων ἠχητικῶν καλουμένων (vers en écho) ἐκάστου τῶν ὁποίων ἡ τελευταία συλλαβὴ τεμνομένη καὶ χωριστὰ ὡς ἠχῶ ἐπαναλαμβανομένη, ἀποτελεῖ πλήρη ἔννοια μὲ τὴν τοῦ ὄλον στίχου. Ὡς τοιοῦτον περιέργον παίγνιον, ἐν μέρει προσεγγίζον τὰ πολυποίκιλα τοῦ τοιοῦτου εἶδους τῶν Γάλλων καὶ τιμῶν τὴν Ἑλληνικὴν εὐφυῖαν, δυνάμεθα ν' ἀναφέρωμεν τὸ ποιημάτιον τοῦ Η. Τανταλίδου, τοῦ ἐν ἀπλότητι καὶ ἀμιμῆτῳ ὠφελείᾳ ἠξεύροντος νὰ παῖξῃ καὶ ἐν ταῦτῳ νὰ συγκινήσῃ διὰ τῆς ὠραιότητος στιχουργίας του. Ἐκ τοῦ ποιηματίου τούτου ἀποσπῶμεν τοὺς ἐξῆς στίχους.

Ἡ ἀθλία μου καρδία πόσον τεθλιμὴ μένη μένει,

καὶ εἰς ποῖα δυσφορήτων συμφορῶν ἐβ γαίνει γένη!

Δάστη περιπατῶ κ' εἰς τόπους φέρομ' εὐφορ σύνους σύννοους,
ἀνυψῶν ἀπηλπισμένος τοὺς πικροὺς ἐκ εἰνους θρήνους.

Πῶς κατήντησε νὰ ἦνε εἰς ἐμὲ τὸ β ὕθος ἦθος,
ἔγειν' ἀπὸ τῶν βασάνων καὶ δεινῶν τὸ π λῆθος λίθος!

Ἐπίσης εἰς τὴν αὐτὴν τάξιν τῶν λογοπαίγνιων δύναται ν' ἀναχθῆ καὶ ἕτερον τοῦ αὐτοῦ ποιήμα, ἔπου ὁμοῦς ἡ τελευταία λέξις τοῦ δευτέρου στίχου ἀντιλαλεῖ τὴν τελευταίαν τοῦ πρώτου καὶ ἐξ αὐτοῦ ἀποσπῶμεν τοὺς ἐξῆς στίχους.

Ἡ ἀθλία μου καρδία πόσον εἶνε λυπημένη!

Εἰς τοῦ στήθους μου τὰ βάθη ἔγκλειστος ἡ λύπη μένει.

ὦ! τίς δάκμων τὴν χρυσὴν μου μὲ ἀφῆρπας' εὐθυμίαν;

Διατί τὸ λογικόν μου εἰς παγίδ' ἄγρ εὐθημίαν;

Εἰς τὴν ποίησιν μὲ εἶπες παραδόσου ἐπιμόνως,

τώρα μ' ἀφῆρπες ν' ἀκούω τὰ πικρά μου ἔπη μόνως.

Ἐτερον παράδοξον εἶδος στίχων, προῖον τῆς Γαλλικῆς φαντασίας, εἶνε τὸ λεγόμενον εἶδος τῶν μονοκαταλήκτων (Monogimes), ἐχόντων κατὰ σειράν μίαν καὶ τὴν αὐτὴν κατάληξιν καὶ ἀποτελεῦντων πλήρη ἔννοια καὶ τακτικώτατον ρυθμὸν παίγνιον, τὸ ὁποῖον ματαίως ἠθέλαμεν πειραθῆ νὰ κατορθώσωμεν εἰς τὴν γλώσσῃ μας.

Πρὸς τοῦτοις συνέθεταν ἄπειρα ἐπιγράμματα κατὰ τὸ μάλλον καὶ ἥττον περιέργα, γέμοντα συνήθως κομικῶν ὑπινιγμῶν, παραδόξων μεταφορῶν καὶ ἐξαισιωτάτων ὑπερβολῶν, παίγνια διηνεκῆ

και ανεξάντλητα των ιδεων και των εκφράσεων, δυνάμεια ν' αποτελέσωσι πλήρη ανθολογίαν συναρισμολογούμενα.

Συνέγραψαν προσέτι επιστολάς έντεκαμείνας, εις άλλας των οποίων ελλείπει ακριβώς τὸ φωνηέν α, εις άλλας τὸ ε, εις άλλας τὸ ο, και ούτω καθεξῆς λίαν επιτυχώς πράγμα, τὸ ὅποιον νομιζομεν ἀδύνατον νὰ επιτύχη εις τὴν γλώσσάν μας. Πρὸς τούτους, ἕτερον εἶδος ἐπιστολῶν συνισταμένων ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους ἀπὸ λέξεις ὄλας μονοσυλλαβούς, ἀλλὰ και τὸ περιεργον τοῦτο εἶδος τῆς ἐπιστολογραφίαις μικτικῶς θὰ ἐπειρώμεθα νὰ μιμηθῶμεν εις τὴν γλώσσάν μας, διότι θὰ ἐπάσχουμεν τὸ τῆς παρὸμίας « Εἰς τετρημένον πῖθον ἀντλεῖν.»

Πλὴν μεταξὺ ὄλων των εὐφυῶν ἐπινοημάτων τῆς ανεξαντλήτου Γαλλικῆς διανοίας ἄξιον ἰδιαίτερας προσοχῆς και παρατηρήσεως εἶνε τὸ εἶδος ἐκεῖνο τῆς παραδόξου ἀλληλογραφίας (lettres singulieres,) συνιστάμενον ἐξ ἐπιστολῶν, των ὁποῖωνοί στίχοι ἀναγνωσκόμενοι μὲν κατὰ σειρὰν παρέχουσι μίαν ὀμοκινήποτε ἔγγονιαν εἶτα δὲ ἡ ἔννοια αὐτῆ παραδόξως τῷ ὄντι παραλλάττει, ἀποδίδουσα ὄλας ἀντίθετος τῆς πρώτης, ἀναγνωσκόμενων πάντων των περιττῶν κατὰ τὸν ἀριθμὸν στίχων τῆς ἐπιστολῆς, τούτεστι τοῦ πρώτου, τρίτου, πέμπτου και καθεξῆς, και παραλειπομένων των μεταξὺ ἄρτιων.

Ἡ παρούσα ἐπιστολῆ, συντεθεῖσα ὑφ' ἡμῶν εἶνε γεγραμμένη κατὰ τὸν αὐτὸν ὑπαινικμὸν, πλὴν ὑποκρύπτει διάφορον τρόπον παιγνίου.

"Ἐσο ὑπερβάβαιος,	φιλε μου,	ὅτι ἡ χθесινῆ ἐπιστολὴ σου ἀπέδειξεν εις ἐμὲ
ὅτι εἶσαι τῷ ὄντι	ἄξιος τοῦ καλοῦ ὀνόματος τὸ ὅποιον φέρεις, και ὄχι	καταχραστής
φιλίας,	τοῦ θεῖου δῶρου τῆς ἱερᾶς και ἀμύμου και ἀγνῆς	φιλίας,
ἀκραιφροῦς	ὡς μετριοφρονῶν ἐκφράζεσαι: ζῆλος ἐγγενεστάτου και	φιλίας,
εἶσαι ἐν ὄν	τῷ ὄντι αἰσθημάτων πληροῖ ὄλην τὴν καρδίαν σου, και	φιλίας,
οὔτιδανὸν	ἕξοχον και θιασώτης των καλῶν ἀριστος: τῆς ὑποκρίσεως τὸ	φιλίας,
ἀποτρόπαιον	δὲν ἐξήσασε νὰ γνωρίσῃ ἢ εὐκρίσθητος καρδίαν σου, και τὸ	φιλίας,
	τῆς χαμερπείας κατακαυνοδολεῖ ἢ εὐγενῆς ψυχῆ σου,	φιλίας,

Ο ΕΠΑΙΝΟΣ.

(παίγνιον ἐπαινοψεκτικόν.)

Οὐδὲν ἄλλο ὑπουργεῖον ἔπραξεν εις τὸ ἔθνος τόσα κηκά. Εἰς ὄλας του τὰς πράξεις ἐμπνέεται παντοτε ἀπὸ διὰ βολον. Εἶνε γνωστὸν ὅτι εις τὰς ἡμέρας του κατεστράφησαν τόσαι πτωχόταται ολιγογένεια. "Ἐγεναν ἄπειραι νυκτοκλοπαῖ και φόνοι. Εἰς τὰς ἡμέρας του ἐξουσίησαν οἱ ἄνδρες τοῦ ἀγῶνος, και τὸ μεγαλειότερον πάντων ἦσαν τὸ τῆς θρησκείας μας. Εἰς τὸν δημ. πλοῦτον ἔγενεν πάσα σπατάλη. Τὸ δὲ Σύνταγμα ἡμῶν ἐφηρμάθη ὅπως και αἱ συνθήκαι τῆς Σινικῆς Αὐτοκρατορίας! Ἀπωλέσκαμεν πᾶσαν ἐλευθερίαν, και οἱ δημοσιογράφοι εἶνε ἤδη ὄλαι εις τὰς φυλακάς. Ἄς ἐπιτρανήσωμεν λοιπὸν τρεῖς φορές α' Ἀνάθεμά! το! ἀνάθεμά! το! ἀνάθεμά το!

αὐτὸ ἀποδεικνύουσα τοιοῦτου ἀτόμου κεκοσμημένου ὡς σὺ δι' εὐγενῶν ἀδόλου τε και ἀκραιφροῦς και ἀνομοκινήτου ὄντως και ἀρετῆς ἐμψωλευούσης διὰ παντός ἐν σοῖ.

μὲ ἐκφρασθῆς κατὰ τὸν μετριοφρονά σου τούτου τρόπου, και νὰ μὲ ὑποκρῆσις διὰ των κολακαυτικῶν σου ἐκφράσεων, περισπούδαστον ἀντικείμενον τῆς καρδίας σου και ἀγαπητὸν ἐνώ γνωρίζω, ὅτι δὲν εἶμαι ἄξιος τοσαύτης συγκαταβάσεως, τόσον καλὴν θέσιν ἐν τῇ καρδίᾳ σου (δὲν λησμονῶ ποτὲ τὰ ἄ ἐπέφερα εις τὴν εὐγενῆ καρδίαν σου διὰ τοῦ κινήματός μου, και αὐτῶν των φαρμακευτικῶν και βασιαντιστικῶν σου δύναναί νὰ προσζήνησῃ ἢ αἰχμηρᾶ ἀνωκὴ φαρμακεροῦ θέλω εὐρεθῆ εις ἀμνηστίαν διὰ τῆς ἀκραν καλοσύνης σου δι' ἢν (ἂν πρόπη και ἐγὼ νὰ ὀνομασθῶ φιλότιμος ἄνθρωπος,) εἶσθαι διὰ παντός εὐγνώμων, και ἰχαρά μο θέλει εις τὸ ἄωτόν τῆς. "Αἰ φιλε, ἀναγνοῦς τὴν ἐπιστολῆν σου γινοκα και «περηχαρῆς ἀνεπτόμην» κατὰ τὰ προγονικὸν λόγιον.

Τοιοῦτον λογοπαίγνιον δύναται νὰ λάβῃ χώραν επιτυχεσπερον και κατὰ τὸ μέσον ἑκάστου στίχου, ὡστε μίαν ὀμοκινήποτε ὑπόθεσις, ἅμα διατεμνομένη κατὰ τὸ μέσον, νὰ χωρίζεται εις δύο διαφόρους ἔννοιαις ἢ ἐντελῶς ἀναιρετικῶς ἀλλήλων. Τοιοῦτον εὐφύστατον λογοπαίγνιον ἀνέγνωμεν πρό τινος ἐν τινι περιοδικῷ «Ὁ Ἀριστοφάνης», ὅπου ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν «Ὁ ἔπαινος φέρεται ἄρθρον ἐκτεταμένον πρὸς ἔπαινον τοῦ ὑπουργείου» διπλουμένου δὲ τοῦ χάρτου κατὰ τὸ μέσον, τὸ ἐν μέρος ἀποτελοῦν πληρεστάτην ἔννοιαν και χωριστὴν ὑπόθεσιν, μεταμορφοῦται παραδόξως εις ἄρῶν και ὕβριν κατὰ τοῦ ἰδίου ὑπουργείου. Τὸ περιεργον τοῦτο παίγνιον παραθέτομεν ἐνταῦθα.

"Ὡς συμπλήρωμα των ἀνωτέρω ἐκτεθέντων ἀθουμάτων ἢ παιγνίων, των ἀναγομένων εις τὴν λεγομένην ἠχητικὴν ὀμοιοκατάληξιαν, ἄτινα εἰσι λίαν εὐάριθμα και σπάνια παρ' ἡμῖν, προσθέτομεν και τὰ ἐξῆς, χρωστούμενα εις τὴν παιγνιώδη και ζωηρὰν φαντασίαν ἀνωνώμου φίλου.

Πρὸς φίλην, ἐρωτήσασαν τὸν ποιητὴν ποίου εἶδους γλυκίσμα ἐπιθυμεῖ νὰ τῷ στείλῃ, αὐτὸς ὑπαινιττόμενος ὅτι ἐπιθυμεῖ τὸ γλυκὸν τῆς μαστίχας ἀπῆντησε.

"Ὅλα τὰ δῶρά σας γλυκά, ἢ δὲ τυφλή μας τύχη ἀσπάζετ' εὐμενέστατα πᾶν ὃ, τι ἂν μᾶς τύχῃ και τοῦτο προσμαρτύρονται οἱ ἀτυχεῖς μᾶς στίχοι.

Πρὸς δὲ τὴν ἀποστείλασαν αὐτῷ ἐνιαύσιον δῶρον τὸ σύνθηρος και γνωστὸν γλυκίσμα παντισπάνι, εἶδος πλακοῦντος μὴ ἔχοντος εἰσέτι ἑλληνικὸν ὄνομα ἀλλὰ Γαλλικὸν (pain d'Espagne,) ἔγραψε.

Φαγόντες ἐθαυμάσαμεν τ' ὠραῖον παντες πάνυ Κυρία, και ὃ δούλος σας .κ' οἱ ἄλλοι παντες, παν Εὐχυλον, εὐπυνον, εὐπεπτον. Τοιαῦτα παντες σπάνια τὰ κρίνου

Πολλοὶ ἐμέμφθησαν τὰ τοιαῦτα ὡς ἐποουσιώδη, ὀνομάσαντες αὐτὰ ἐν τῇ σοβαρότητι αὐτῶν νηπιώδη περιττολογήματα πλὴν ὑπαρχει ἄρα γε ἐν τῷ κόσμῳ πρᾶγμα ἀμικτον ἐπικρίσεως ἢ σχολίων; Τὸ καθ' ἡμᾶς πολλὴν καταγγέλλοντες τὴν ἀφιλοκαλίαν των τοιούτων αὐστηρῶν παντὸς ἐποουσιώδους και τερπνοῦ σκαλαθύρματος ἐπικριτῶν, ἀγαπῶμεν και οὐ παύσομεν μιμούμενοι τὴν ἐφ' ἅπαντα τὰ διάφορα των ἀνθέων εἶδη ἀδιακρίτως καθεζομένην μέλισσαν και ἐξ αὐτῶν ἀπορροφῶσαν τὴν πρὸς κατασκευὴν τοῦ μέλιτος συντείνουσαν ὕλην.

(Ι. Μ. Ραπτάρχης.)

ΛΥΣΕΙΣ.

Αἰνιγματῶν

ΙΒ'. Μορφεύς — Ὁρφεύς — φεῦ.
ΙΓ'. Ἀμφιτρέτη — Ἀμφί, Τρίτη.
ΙΔ'. Ἀνά — Ἄννα — Μάννα.
ΙΕ'. Ζῶ, ὄν — ζῶον — ὄων — ὦδν.
ΙΣΤ'. Ζῶον — ὦδν — ὦν.
ΙΖ'. Θράκη — ράκη — ρακή.

Προβλημάτων.

Γ'. Κατ' ἀρχὰς ἐκράτει 22 καρῶδια.
Δ'. Ὁ 240.

Ε'. Τῶν ἐξ ὄντων, ἄτινα διαβαίνουσι τὴν γέφυρὰν εις τὸ βλέπον, περιπατοῦν και ὀμιλοῦν — γυνή ἔγκυος ἐλαύνουσα ὄνον.

Τὸ μῆτε βλέπον μῆτε περιπατοῦν μῆτε ὀμιλοῦν — τὸ ἐναυτῆ ἔμβρουον.

Τὸ βλέπον, ἀλλ' οὔτε περιπατοῦν οὔτε ὀμιλοῦν — τὸ ἐπὶ τοῦ ὄνου βωδὸν κοράσιόν τῆς.

Τὸ βλέπον, περιπατοῦν ἀλλὰ μὴ ὀμιλοῦν — ὀ εὐλαυνόμενος ὄνος.

Τὸ ὀμιλοῦν, ἀλλὰ μὴ βλέπον μῆδὲ περιπατοῦν — τὸ τυφλὸν τέκνον ὅπερ ἔφερον ἀνὰ χεῖρας ἢ τὸν ὄνον ἐλαύνουσα ἔγκυος γυνή.

Τὸ δὲ ἄψυχον — πλαγγῶν (κούκλα), ἦν ἐκράτει τὸ ἐπὶ τοῦ ὄνου βωδὸν κοράσιον.

Λογογράφων.

11. Ἡ ψυχὴ εἶνε ἀθάνατος.
12. Ἀ ἐπίστασαι, ταῦτα διαφύλαττε ταῖς μελέταις, δὲ μὴ μεμάθηκας προσλάμβανε ταῖς ἐπιστήμασι.
13. Ἡ μεγάλη τύχη πολλὸν ἔχει κίνδυνον, ἢ δὲ μετρία οὐδένα.

Γρίφων.

4. Ἐστὶ δίκης ὀφθαλμός, ὅς τὰ πάνθ' ὄρα.
5. Οὐ κτήσις πολλή, ἀλλὰ χρήσις καλή περιποιεῖ πλοῦτον.
6. Πειρῶ τὰ τῆς τύχης ἀείποτε γενναίως ὑπομένειν.
7. (Μεταξὺ τοῦ Κυνικοῦ φιλοσόφου και τοῦ ὀφθαλμοῦ ἔπρεπε νὰ ὑπάρχῃ τὸ στοιχεῖον Τ, ὅπερ κατὰ παραδρομὴν παρελείφθη). Κράτιστον ἀγαθὸν ἢ ἀλθθεια.
8. Ψαράς και πουλισπιάντης καλύβην ἔχει και γυμνὰ παιδιὰ

ΛΥΤΑΙ.

ΣΜΥΡΝΗΣ.

Α. Κελαιδίτης — 14 αἰνιγμ. 11 λογογρ. και 8 γρίφου.
Κωνστ. Ἀλ. Λυτζερόπουλος — 14 16 και 17 αἰνιγμ. 4 προβλ και 11 12 13 λογογρ.
Σῶλων Λεντούδης — 14 15 16 και 17 αἰνιγμ. και 11 λογογρ.
Κωνστ. Α. Ζήσιμος — 11 λογογρ.
Ν. Δασκαλόπουλος — 13 14 17 αἰνιγμ. 4 προβλ. και 11 12 13 λογογρ.
Γ. παπᾶ Ν. Σπάρταλης — 13 14 16 17 αἰνιγμ. 11 12 λογογρ. και ὃ γρίφου.
Α. Κουκουλάς — 13 14 16 και 17 αἰνιγμ.
Μιχ. Ι. Βαφειάδης — 12 13 14 16 17 αἰνιγμ., 3 4 προβλ. 11 12 13 λογογρ., 5 7 γρίφων.

ΒΡΥΟΥΛΛΩΝ.

I. Πλευμάς Χίτος—14 16 17 αίνιγμ., 11 λογογρ.

ΜΙΤΥΛΗΝΗΣ.

'Αθηνά Σταυράκη—δλων τών αίνιγμάτων.

ΜΕΝΕΜΕΝΗΣ.

Νικηφόρος 'Ιερομόναχος—δλων τών αίνιγμ., 3 4 προβλ. και δλων τών λογογρικών.

ΑΙΔΙΝΙΟΥ.

Εἷς τών συνδρομητῶν—11 12 13 λογογρ..

ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ ΚΡΗΤΗΣ.

N. Δ. Κονταξάκης—13 17 αίνιγμ., 4 προβλ., 11 12 λογογρ.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ.

'Ιωαν. Δ' Μανώλης—13 14 16 17 αίνιγμ., 4 προβλ. 11 12 13 λογογρ.

Θεόδωρος Μοσκόπουλος—13 14 16 17 αίνιγμ. 11 λογογρ. 5 γρίφου.

'Αθ. 'Αλεξανδρίδης—14 17 αίνιγμ.

K. Ρηγόπουλος—13 14 16 17 αίνιγμ., 3 | 4 προβλ. και τῶ 11 λογογρ.

ΔΙΜ. ΒΑΘΕΟΣ ΣΑΜΟΥ.

Γ. 'Ελευθεριάδης—13 14 16 17 αίνιγμ., 11 12 13 λογογρ., 7 γρίφου.

Μιχ. 'Ιωαν. Πρωτόπαπα—13 14 16 17 αίνιγμ., 11 12 και 13 λογογρ.

ΜΑΡΑΘΟΚΑΜΠΟΥ ΣΑΜΟΥ.

K. Θεοφάνης—12 13 14 15 17 αίνιγμ., 11 12 13 λογογρ.

ΚΥΠΡΟΥ.

Θεόδουλος Φ. Κωνσταντινίδης—13 14 15 16 17 αίνιγμ., 11 12 13 λογογρ. και 5 γρίφου.

ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ.

ΙΗ'.

Ζῶον ἄνευ ἐμοῦ ποτὲ ἀδύνατον ὑπάρχει
Νὰ ζήσῃ, φίλε, ἐν τῇ γῆ, οὐδὲ ὁ Ζεὺς νὰ ἄρχῃ.
Εἷς τὰ ζῶα, βλέπεις, κείμαι,
Πλὴν ἐγὼ ζῶον δὲν εἶμαι.
Εἶμ' ἀρχὴ καὶ ἡ αἰτία τῶν Ζεφυρίων τῆς πνοῆς,
Κατοικῶ δ' ἐν ἡσυχίᾳ μέρος τῆς 'Αζοφικῆς.
Εἷς τὸ βάθος τ' 'Αμαζόνος,
Θὰ μὲ ἴδῃς νᾶμαι μόνος.
'Ανευ ἐμοῦ οὐδέποτε ζωή, φίλε, δὲν εἶνε,
'Αλλ' ἔπου μὲ ζήτησῃς σύ, ἐκεῖ κ' ἐγὼ θὰ ῥῆμαι.
Εἷς τοὺς ζήτουλας θὰ μ' εὕρῃς,
Πήγαινε νὰ μὲ γυρσῆς.
'Αναστ. Ν. Μωραΐτης.

ΙΘ'.

Μὴ γελᾷς ἔταν μὲ βλέπῃς· οὕτω μ' ἔπλασεν ἡ φύσις.
Εἶμαι ἄνθρωπος καὶ ὅμως ἄνθρωπον δὲν μ' ὀνομάζεις.
Πλὴν θὰ 'πῆς ὅτ' εἶμαι πίσθηξ; 'Οχι, ὄχι, μὴ τρομάξῃς.
Τὴν καρδίαν μου ἐκβάλλων, ἐν ἐμοὶ θὰ προσκυνήσῃς.

Θ. Γ. Μ.

Κ'.

'Αψυχον εἶμαι καὶ ἀναπνέω
Καίτοι δὲ ἄψυχον, ἀποθνήσκω
'Οπως καὶ σύ. Πλὴν τί ἐκπνέω;
Τὸ πρὸς συντήρησιν ἀνευρίσκω
Σοῦ καὶ τῶν ἄλλων· ἐὰν δὲ μόνον
Τὴν κεφαλὴν μου μοὶ ἀπαλειψῃς,
'Ενώπιόν σου ἐνδοξον γόνον,
'Ηρωος θείου θ' ἀνακαλύψῃς.
Τίς δὲν μὲ εὕρες ἐνατενίζων
Εἷς κήπους, ὄρη καὶ εἷς κοιλάδας;
'Ιδέ! εἷς χεῖρας σου τὸ συγχίζον.
Τί φέρεις σκέψῃσι μυριάδας;

K. Θεοφάνης.

ΚΑ'.

Μολονότι μὲ τὸ πρῶτον
'Ομιλεῖς πρὸς τὸν Θεόν,
Πλὴν προσκρούεις, ἀν τὸ δῶσῃς
Πρὸς τὸν εὐγενῆ λαόν.
Τὸ δὲ δεύτερον τὴν θλίψιν
Μ' ἐνθυμίζει τὴν φρικτὴν
Τῶν τριῶν ἁγίων Παίδων
Καὶ τὴν ἄχραν ἀρετὴν.
'Υστερον ἀπ' ὅλα ταῦτα
'Ημ...ορεῖς νὰ φαντασθῆς
Πῶς τὸ ἔλον εἶνε δένδρον,
Πλὴν ἀνάγκη νὰ πεισθῆς.

I. 'Εμ. Μάνος.

ΚΒ'.

Γεννώμαι ἄψυχος νεκρὸς καὶ ἐνταρσιασμένος
καὶ ἀπὸ τοὺς ἰδίους μου γονεῖς ἀπερριμμένος.
Τὰ μέλη μου εἶν' ἄμορφα καὶ διαλελυμένα
καὶ ἀπὸ μάρμαρον ψυχρὸν τοῦ τάφου σκεπασμένα.
Τὸν λίθον δὲ τοῦ μνήματος ἀν ἅπαξ διασεῖω,
ἐλπίζ' ὡς νέος Λάζαρος εὐθὺς νὰ ἀναΐξω.
Μὲ τρόπον ἐπιτήθειον ἀν μ' ἀναγραμματίσῃς,
ὡς Κύριόν σου καὶ Θεὸν θεὸ νὰ μὲ προσκυνήσῃς.
Περικλῆς Πατίστας Κύπριος.

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ.

ΣΤ'.

'Ερωτηθεὶς τις πόσας δραχμὰς ἔχει εἷς τόκον, ἀπεκρίθη: Αἱ ἐν τῷ Δημοσίῳ ταμείῳ Τουρκίας εἶσι διπλάσιαι τῶν ἐν τῷ τῆς 'Ελ-

ΛΟΓΟΓΡΙΦΟΙ.

- 14. Εἶνε οἴησει. Πάντ' ὦ ναῦ. Τίμων ἴσῳ φῶτα! τί;
15. 'Α! πᾶς, πόνοι, Ρῶσσοι, νόσῳ, πόλει σ' ἐς τὰ εἰ.
16. Ψευδές! θεῶν ἐλεύθερον ἄλλη θεία γ' ἐν αἰών.
'Υπὸ Ν. Δασκαλοπούλου
17. Σ' ὄν μὴ ρύης· εἶτ' ἄ!!! Καλ' ἄγει γ' ναί! τε πονεῖς;
18. 'Ω γράμμα! τὸν ἀπῆρ' ὡς!! 'Ο 'Υβλαί: Πῆ 'Βλαῖ ἔπ' ἐν.
19. 'Εν αἶγ καὶ λείπ' ἴν' καὶ βλαβῆ νερὸ μένος.
Γαβριέλλος Χεπίδης.
20. Τῶν· καλοῦ † εἶπῃ! εἶτε π' ἄτερ· 'Ανδρον τε θεῶνται.
21. Εἰ φῶ· κύων, ὡς γ' οἶνοι ἔρωτι! θῆς: ἄδ' ἴα! Τίμων ἦτον, ἀλλ' ἐν οὐ Φ!! ὄροι, χρῆσ' οὖν· κοσμῶ νέφη· ὦ!!
τοιαῦτ' ἄρ', Κ' ἴς κόσμος, μύες, τινι; Τοῦ 'Ανδρος· ἄρ' ἔτι
Γ. 'Ελευθεριάδης.

Δημήτρ. Μ. Γκράτσος.

Z'.

Τίς ἡ τρισύλλαβος λέξις, ἥτις καὶ ἐκ δεξιῶν καὶ ἐξ ἀριστερῶν ἀναγινώσκεται ἡ αὐτή;

Γ. Κ. Υ.

H'.

Κρατῶν τις ἀμύγδαλα, εἶπεν: ἐὰν τριπλασιάσω τὰ ἐν χερσὶ μου ἀμύγδαλα καὶ ἐξ αὐτῶν μοιράσω 50, τρεῖς δ' ἐπαναλάβω τὴν αὐτὴν πράξιν, θὰ μοὶ μείνωσι τὸ διπλάσιον τῶν ὅσα κρατῶ. Πόσα κατ' ἀρχὰς ἐκράτει ἀμύγδαλα;

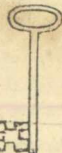
K. P.

ΓΡΙΦΟΙ.

9ος

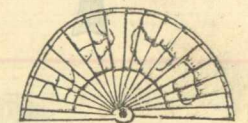
Μ' Σ Ω Φ Θ

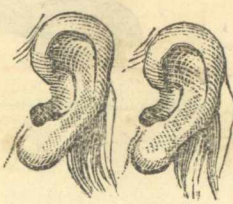
Σ Ω Φ Θ Τ

Δ Ε Υ

Α

Τ Ο Σ

Τ Ο Ν Σ Ο Κ Ρ

Σ Α Ι Σ Τ Ι

10ος

Ιολίς

ΧΡ

ἱερόν τι ὄρος.

10 T

νο

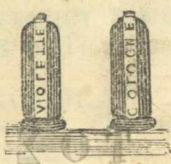
τιμός

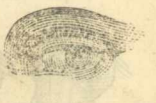
Ι. Δ. Μανώλης.

11ος

Κ λ'

νο

τος

πατρίς Ἰπποκράτους.

μ

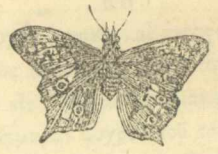

ὄρος Θεσσαλίας.

ρ

1642 1223
1870
1852 1567
1764
1853

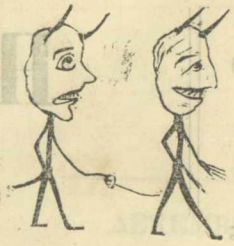
δε

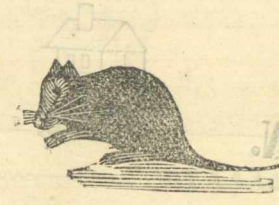
ς

Γ. Κ. Ὑπερίδης.

12ος

N

I

13ος

ν 1

χ ε

ν.

14ος

τήν
τήν
τήν
τήν

τήν
τήν
τήν
τήν

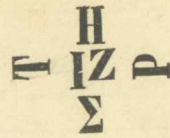
N

N. Πολίτης.

I N.

Γ. 'Ελευθεριάδης

Σ. Μ.

ΠΕΡΙΕΡΓΟΝ ΟΝΕΙΡΟΝ.

Γυνή τις ἐν Παρισίοις, μεταβαίνουσα εἰς τὴν τράπεζαν ἵνα ἐξαργυρώσῃ γραμμᾶτια, τὰ ὅποια ὁ ἀποθανὼν σύζυγός της τῇ εἶχεν ἀφίσει ὡς μόνην κληρονομίαν, ἐκάθισεν ἐν τῇ πλατείᾳ τοῦ Λουδοβίκου ὅπως λαβοῦσα ἀναψυκτικὸν τι θροισθῆ. Ἐκεῖ τῇ ἔπεσαν τὰ γραμμᾶτια χωρὶς παντάπασιν νὰ τὸ ἐννοήσῃ. Μεταβάσασα δὲ εἰς τὸ τραπεζιτικὸν κατάστημα, ἔμεινεν ἐμβρόντητος μὴ εὔρουσα ἐν τῷ θυλακίῳ της τὰ δι' ἅ ἐπ' ἀκριβὲς εἶχεν ἐκεῖ μεταβῆ. Ἐν ἀπελπισίᾳ μεγίστῃ ἐπανήλθεν οἴκαδ, ἀνερευνώσασα καθ' ἑλὴν τὴν ὁδὸν πρὸς ἀνεύρεσιν τῶν ἀπολεσθέντων. Ἀλλὰ μὴδὲν ἀνακαλύψασα οὔτε διὰ τῶν ἐρευνῶν αὐτῆς οὔτε διὰ τῆς ἀστυνομίας καὶ ἄλλως ὑπὸ τῆς λύπης καὶ τοῦ κόπου ἀπηρυσήκυια παρητήθη πάσης περαιτέρω φροντίδος.

Ἀκριβῶς τεσσαράκοντα ἡμέρας μετὰ τὸ συμβῆν τοῦτο ἡ ρηθεῖσα γυνὴ ὄνειρεται ὅτι, μεταβαίνουσα εἰς τὸ χρηματιστήριον πρὸς ἐξαργύρωσιν γραμματίων καί, καθίσασα ἐπ' ὀλίγον ἐν τῇ πλατείᾳ τοῦ Λουδοβίκου, σηκωθείσα ὅπως ἀπέλθῃ, εἶδεν ἄνθρωπον ὁ ὁποῖός κύψας ἔλαβέ τι ἀλλ' ἐκεῖνη ὅτε μεταβάσασα ἐκεῖ καὶ μὴ εὔρουσα ἐν τῷ θυλακίῳ τὰ γραμμᾶτια της κατετρόμαξεν τόσοσ, ὥστε ἐξύπνησεν.

Ἐξυπνήσασα ἔθεν ἐντρομος ἐσυλλογίζετο τί ἄρα νὰ σημαίνῃ τὸ ὄνειρον. Οὐχ ἤττον οἱ χαρακτῆρες τοῦ ἀνθρώπου, ὃν καθ' ὕπνον εἶδεν ὅτι κύψας ἔλαβέ τι, τῇ ἦσαν τοιοῦτον ζωηρῶς ἐντυπωσμένοι, ὥστε οὐδόλως ἀμρέβαλλεν ὅτι ἂν τοιοῦτος ἄνθρωπος ὑπάρχῃ δὲν θὰ δυσκολευθῆ ποσῶς ν' ἀναγνωρίσῃ αὐτόν, ἅμικ τὸν ἴδῃ. Ἀνυπομῶνός λοιπὸν περιμένει τὴν ἀνατολήν τοῦ ἡλίου μεθ' ἣν μεταβάσασα εἰς τὴν πλατείαν τοῦ Λουδοβίκου κίθηται καὶ μετὰ προσοχῆς μεγίστης παρατηρεῖ τοὺς δι' αὐτῆς διαβαίνοντας.

Ὡ τοῦ θαύματος μεταξὺ τῶν πολλῶν ἰδοῦ, παρουσιάζεται καὶ ὁ τὸν ὁποῖον εἶχεν ἰδεῖ καθ' ὕπνον τὴν παρελθοῦσαν νύκτα! Ἐγείρεται καὶ δραματικῶς πλησιάζασα αὐτόν, δρᾷττεται τῆς χειρὸς αὐτοῦ καὶ τὸν παρακαλεῖ νὰ καθίσῃ ὅπως λάβῃ τι πρὸς ἀναψυχήν. Ὁ διαδότης ἐνδίδει, κίθηται παρὰ τῇ κυρίᾳ, ἥτις δὲν βραδύνει νὰ τῷ εἴπῃ τ' ἀκόλουθα :

«Κύριε, πρὸ τεσσαράκοντα ἡμερῶν ἐκαθήμεν ἐν αὐτῇ ταύτῃ ἐδῶ τῇ θέσει, ἐν ἣ δυστυχῶς ἀπώλεσα τραπεζιτικὰ τινὰ γραμμᾶτια, τὰ ὅποια εἶχα εἰς τὸ θυλακίόν μου καὶ τὰ ὅποια σεῖς κύψαντες ἐλάβετε. Ἐγὼ σᾶς εἶδα τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἀλλὰ μὴ ὑποπτευθεῖσα παντάπασιν ὅτι μοὶ εἶχον πέσει τὰ γραμμᾶτια, ἤκολούθησα τὸν δρόμον μου καὶ δὲν ἔλαθα γινῶσιν τῆς δυστυχίας μου εἰμὴ ὅτι εὔρεθην ἐνώπιον τοῦ διευθυντοῦ τῆς τραπέζης, πρὸς ὃν οὐδὲν εἶχον γραμμᾶτιον νὰ παρουσιάσω. Ἐνθυμήθην τότε ὑμᾶς, ἀλλὰ μόλις σήμερον σᾶς ἐπαναβλέπω σᾶς παρακαλῶ πολὺ, δάτε μοὶ τὰ γραμμᾶτια ἐκεῖνα, τὰ ὅποια εἰς ἐσᾶς μὲν εἶνε ἄχρηστα εἰς ἐμὲ δὲ πολὺ χρήσιμα».

Πόση ὑπῆρξεν ἡ χαρὰ τῆς κυρίας, ὅτε παρὰ προσδοκίαν τῆς ἤκουσε τὸν ἄγνωστον νὰ τῇ εἴπῃ «Πολὺ καλὰ, κυρία, τὰ γραμμᾶτια θὰ ἦνε εἰς χειράς σας, ἅμικ μοὶ ἀποδείξτε ὅτι σεῖς εἴσθε ἢ εἰς ἣν ἀληθῶς ταῦτα ἀνήκουσι, διότι τῷ ὄντι εἰς ἐμὲ εἰσὶν ἄχρηστα, ἀλλὰ δὲν ἐγνώριζα τίνος ἦσαν ἵνα τῷ τὰ ἀποδώσω.» Ἡ γυνὴ γίνεται ἔξαλλος ὑπὸ τῆς χαρᾶς, ὀδηγεῖ τὸν ἄγνωστον εἰς τὸ χρηματιστήριον, ἔνθα οὗτος πεισθεὶς περὶ τῆς ταυτότητος τῶν τίτλων τῆς γυναικὸς καὶ τῶν οὐδ' ἔφερον τὰ γραμμᾶτια, τὰ ἐγχειρίζει αὐτῇ καὶ λαμβάνει παρ' αὐτῆς 2,000 φράγκων ὡς δῶρον